INFORMATOR

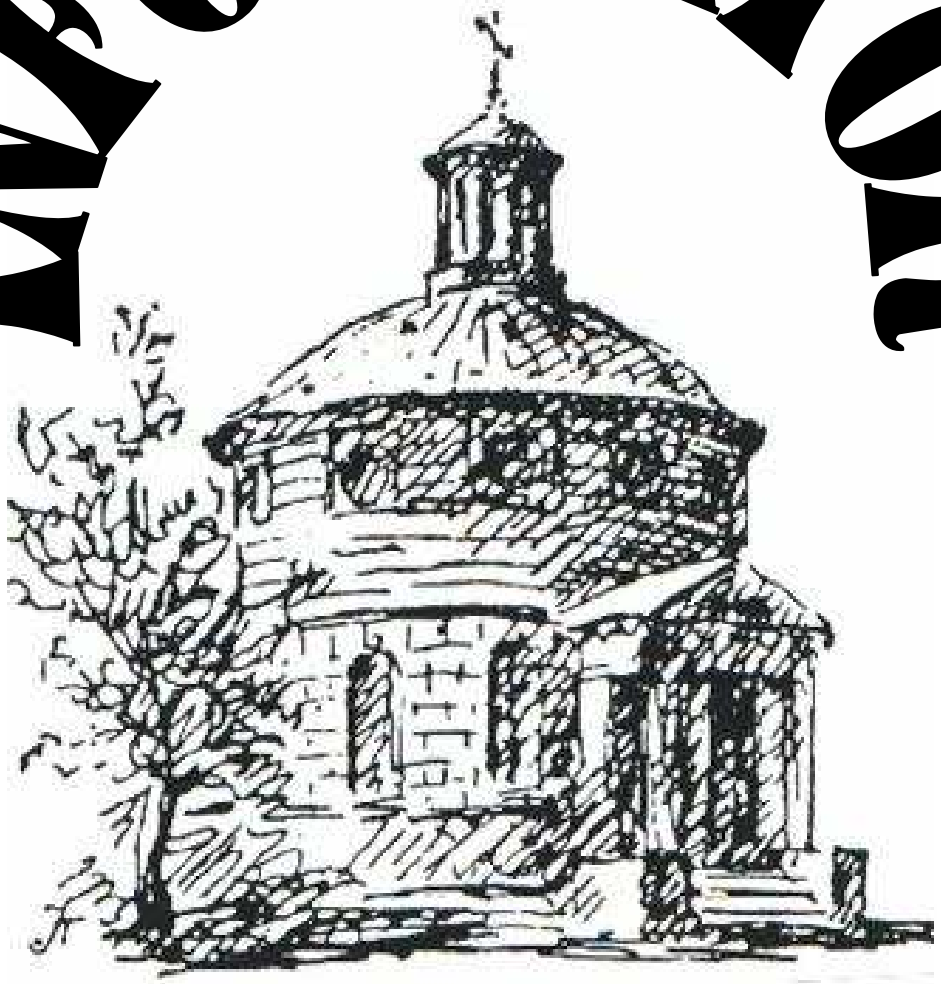

PARAFII EWANGELICKO-AUGSBURSKIEJ ŚWIĘTEJ TRÓJCY W WARSZAWIE

BOŻE NARODZENIE 1999

Nr 3(3)1999

„...Słowo ciałem się stało i zamieszkało wśród nas, i ujrzeliśmy chwałę Jego”.

J 1, 14

Wszystkim drogim Zborownikom prawdziwie radosnego
spotkania z przychodzącym Zbawicielem,
a przez to pogodnych i opromienionych
błogosławieństwem Bożym
Świąt Narodzenia Pańskiego
oraz wiele pomyślności i szczęścia
w Nowym 2000 Roku Pańskim
życzą
Księża i Rada Parafialna
Parafii Świętej Trójcy

Lud, który chodzi w ciemności, ujrzy światło wielkie, nad mieszkańcami krainy mroków zabłyśnie światłość (Izajasz 9,1)

Boże Narodzenie to czas szczególnych refleksji. Spoglądamy wstecz. Tak wiele było w grudniu przygotowań, przemyśleń, jeżdżenia i kupowania. Czego nie musieliśmy ostatnio załatwić!

Konfirmanci pytani o to, co cieszy ich najbardziej w święta Bożego Narodzenia najczęściej odpowiadali: wyjątkowy nastrój i prezenty. Mówić o nastroju, to dotykać czegoś subtelnego i kruchego zarazem. Czy Wigilia Bożego Narodzenia będzie taka jak w naszych marzeniach?

Jak wielu ludzi spogląda na te święta z obawą i niepokojem. Obawa przed Bożym Narodzeniem! Czy jest to możliwe? Dlaczego? Może dlatego, że w ten szczególny wieczór staje się jeszcze bardziej wyraziste to, czego ludziom brakuje - dachu nad głową i ciepła w domu, bezpieczeństwa i opieki. To w ten wieczór uświadamiamy sobie tak mocno, że są przy naszym stole takie miejsca, które nigdy nie zostaną już zajęte. Czy nie jest czasami tak, że to święto pokoju i światła dla wielu ludzi staje się chwilą określaną mianem ciemnej nocy?

Lud, który chodzi w ciemności , ujrzy światło wielkie... Czy dostrzegamy ten blask? W kórą stronę należy patrzeć aby go zauważyć?

Wystrzegamy się iluzji. Nie chcemy poddawać się czarowi tego świata. A jednak i w tegoroczne święta docierać będą do nas informacje o katastrofach. Te święta nie będą wolne od głodujących dzieci. Terror i wojny będą trwać pomimo pieśni o pokoju.

Światło w ciemności. Jeszcze niektóre noce wskazywać będą na ludzkie cierpienie i samotność. Światło, które chcemy dostrzegać jest jednak gwiazdą w nocy. Może trzeba tylko trochę wysiłku z naszej strony, aby tę gwiazdę dostrzec w nocy. Dlatego nie zamykajmy się w przytulnej atmosferze naszych domów, oraz w bogactwie i różnorodności naszych prezentów. To nie jest to właściwe światło Bożego Narodzenia. Spróbujmy się nie owijać także smutkiem naszej samotności. Możemy znaleźć gwiazdę w samym środku nocy. *Albowiem dziecię narodziło się nam, syn jest nam dany i spocznie władza na jego ramieniu.*

Gdzie mamy patrzeć? W stronę dziecka! Ale jest takie bezradne. W taki niepozorny sposób Bóg chce zaistnieć wśród nas. A w człowieku drzemie gdzieś głęboko ukryte marzenie o silnym Bogu... ON jednak przychodzi w postaci dziecka. Taki słaby i delikatny jak miłość, której tak trudno walczyć z naszym egoizmem. Taki słaby i delikatny, jak miłosierdzie. Czym jednak jest ono w świecie pełnym przewrotności? Słaby i delikatny jak cierpliwość, która potrafi znosić nawet tych „trudnych" ludzi wokół nas. Bóg przychodzi słaby i delikatny. *Albowiem dziecię narodziło się nam, syn jest nam dany...*

W świętą noc zadajemy sobie różne pytania. Co spaja jeszcze ten świat? Siła i przemoc? Co trzyma nas przy życiu? Za czym tęsknimy najbardziej? Słyszymy jednak w tym szczególnym czasie także słowa (...)*nad mieszkańcami krainy zabłyśnie światłość.* Dlatego w tę szczególną noc, w te święta człowieczeństwa Boga pragnę wszystkim życzyć blasku tego światła, które zaczyna świecić w ciemności.

ks. Sławomir Sikora

PARAFIALNE ŚWIĘTO DIAKONII

29 sierpnia 1999 r. dzwony kościoła Św. Trójcy w Warszawie jak co niedzielę wzywają wiernych na nabożeństwo. Ale tym razem wśród zgromadzonych w kościele są osoby, których do tej pory nie widzieliśmy, albo może po raz pierwszy od szeregu lat widzimy ponownie w ławkach naszego kościoła.

W przejściu do ołtarza, na wózku inwalidzkim siedzi Pan Ryszard, przyjechał z podwarszawskiego Henrykowa, gdzie przebywa w Zakładzie Opiekuńczo-Leczniczym. Dziś ma się spotkać tu ze swoją mamą, od dwóch lat mieszkającą w Ewangelickim Domu Opieki „TABITA". Jest wzruszony i przejęty. Niestety, ze względu na złe samopoczucie, Pani Alfreda nie mogła przyjechać z Konstancina. Przybyli jednak inni mieszkańcy „TABITY". Jest Pani Zosia, Pan Jan, Pani Wanda.... Szczególne miejsce, w pierwszym rzędzie, zajmują dwie wyjątkowe osoby - **siostry diakonise Nanny i Ingeborga Uggla.**

Dzisiejszy dzień ma w naszej parafii szczególnie świąteczny charakter. Jest to parafialne święto diakonii, jak i dziękczynienie w 90 rocznicę urodzin sióstr Ugglanek. Siostry Nanny i Ingeborga są dla nas żywym świadectwem tego co było, jest i będzie w nowym tysiącleciu przedmiotem diakonijnych działań naszej parafii i Kościoła. Przez szereg lat, dla sióstr Nanny i Ingeborgi, Szpital Ewangelicki, Karolkowa, Tabita stały się integralną częścią ich życia i służby. Dziś jako mieszkanki „TABITY", w społeczności bliskiej ich sercom warszawskiej parafii, dziękują Bogu za wszystko, czym je do tej pory obdarzał i nadal darzy.

Całe nabożeństwo promieniuje słowami hasła tygodnia: *Cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście* (Mt 25,40), które stało się jednocześnie podstawą świątecznego kazania. Słowo Boże w tym uroczystym dniu głosił Wojciech Froehlich. Główny nacisk w kazaniu położony został na nierozerwalny związek Diakonii z Kościołem i Kościoła z Diakonią oraz na ewangeliczne przesłanie służby diakonijnej. Wychodząc z założeń biblijnej służby bliźniego nasza parafia prowadzi Dom Opieki „TABITA" w Konstancinie-Jeziornej, w którym stacjonarną opiekę znajdują starzy i samotni członkowie naszej parafii. Jednakże na polu diakonii jest wiele pracy także w „terenie". Diakonia nie ogranicza się wyłącznie do opieki nad ludźmi starymi, ale to także praca z upośledzonymi, z dziećmi, młodzieżą, samotnymi matkami itd. Jedną z pierwszych inicjatyw, dla podkreślenia nierozerwalności Kościoła i Diakonii, są między innymi:

zorganizowanie niedzielnego przedszkola dla najmłodszych członków parafii, utworzenie grupy osób dowożących starszych lub niepełnosprawnych na nabożeństwa.

Jednym z diakonijnych elementów nabożeństwa było wezwanie do złożenia ofiary na zniesienie barier architektonicznych, w które nasz kościół jest „bogaty". Mamy nadzieję, że niedługo będziemy mogli bez obaw zaprosić na nabożeństwo współsiostry i współbraci, którzy są „unieruchomieni" na wózkach inwalidzkich - abyśmy mogli razem przeżywać wspólnotę Słowa i Sakramentów.

Diakonia powinna stać się naszą codziennością. Nie możemy tej służby spychać tylko na barki „etatowych fachowców", lecz jako zbór Jezusa Chrystusa musimy mieć świadomość tego, że diakonijna służba jest pochodną naszej wiary. Do tej służby jesteśmy powołani wszyscy przez Jezusa Chrystusa na podstawie cytowanych już wyżej słów pochodzących z Ewangelii wg św. Mateusza 25: *Cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście [...] czegokolwiek nie uczyniliście jednemu z tych najmniejszych, i mnie nie uczyniliście.*

Aby pomagać drugiemu człowiekowi potrzeba przede wszystkim chęci *i* zaangażowania wolontariuszy, nie na końcu także nakładów finansowych, dlatego też każda forma pomocy i wsparcia pracy diakonijnej na terenie naszej parafii jest mile widziana. Jestem przekonany o tym, że z pomocą każdego z nas diakonia w naszej parafii będzie się stale rozwijała i podążała z pomocą tam, gdzie jest niezbędna.

Podczas nabożeństwa słowa pozdrowienia wygłosili: dyrektor Diakonii Samodzielnego Kościoła Luterańskiego w Niemczech (SELK) ks. A. Zielke oraz koordynator Diakonii Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP p. Wanda Falk. To święto na pewno wejdzie na stałe do kalendarza świąt i uroczystości parafialnych.

Wojciech Froehlich

Mgr teol. Wojciech Froehlich od 1 września 1999 r. jest koordynatorem pracy diakonijnej na terenie Parafii Św. Trójcy.

Biuro Diakonii Parafii Św. Trójcy mieści się przy kancelarii parafialnej (ul. Kredytowa 4)

Wszystkie osoby chcące w jakikolwiek sposób włączyć się w działalność diakonijną proszone są o kontakt

NASZE KONTAKTY Z DIAKONIĄ AMSTERDAMSKĄ

W 1982 roku luterańska parafia z Amsterdamu i Diakonia Amsterdamska zainicjaowały pomoc dla naszej parafii. Rozpoczęły się kontakty partnerskie, do dziś utrzymywane z Diakonią Amsterdamską. Co roku - w pierwszą niedzielę Adwentu - delegacja z Amsterdamu odwiedza naszą parafię. Od początku z kontaktami tymi wiąże się nierozerwalnie postać pana Boba Hulsta.

BOB HULST

Dnia 29 kwietnia 1999 roku, wieloletni przyjaciel Parafii Świętej Trójcy w Warszawie, pan Bob Hulst został odznaczony **orderem Oranje Nassau**. Order ten, w imieniu holenderskiej królowej Beatrix, wręczył mu, w ratuszu miejskim, burmistrz Amsterdamu. Przekazując panu Hulstowi to najwyższe holenderskie odznaczenie, podkreślił on jego niezwykłe zaangażowanie w pracę dla Kościoła i Diakonii holenderskiej. M. in. mówił o organizowanych przez niego, w okresie letnim i świąt Bożego Narodzenia, tygodniowych turnusach wakacyjnych dla osób starszych, samotnych i przewlekle chorych, o transportach zawożonych do Polski w okresie stanu wojennego oraz o pracy na rzecz fundacji dla osób niepełnosprawnych ruchowo, jak i niedosłyszących oraz niedowidzących.

Pan Bob Hulst swą służbę bliźniemu rozpoczął w 15 roku życia, początkowo w ramach pracy społecznej, zaś w okresie późniejszym związał z nią także swe życie zawodowe. Kilka lat temu obchodził 25-lecie pracy dla Kościoła luterańskiego i Diakonii amsterdamskiej. Jesienią 1982 roku, na zaproszenie naszej rady parafialnej, wraz z kilkuosobową delegacją parafii luterańskiej z Amsterdamu, odwiedził po raz pierwszy nasz zbór. Obchodziliśmy wówczas 350-lecie Biblii Gdańskiej. Wraz z pozostałymi członkami delegacji, wziął udział w nabożeństwie w pierwszą niedzielę adwentu ...i tak już pozostało do dziś. Bywały lata, kiedy niosąc nam pomoc w imieniu diakonii, przyjeżdżał do Polski kilka razy w roku, ale zawsze w ciągu tych kilkunastu lat był z nami w pierwszą niedzielę adwentu. Mamy nadzieję, że tak nadal pozostanie, mimo że 1 stycznia 1999 r. przeszedł na emeryturę. Oficjalnie, jako przedstawiciela Diakonii Amsterdamskiej, pożegnaliśmy go na spotkaniu parafialnym w listopadzie ubiegłego roku. Delegacja naszego zboru była także obecna na uroczystym pożegnaniu pana Hulsta, zorganizowanym dnia 5 lutego br. w Amsterdamie.

Beata Just-Brochocka

POD ROZWAGĘ I DO ZASTANOWIENIA.....

W naszym życiu zdarza się wiele okazji, które sprawiają, że chcemy naszym bliźnim okazać serce, sympatię życzliwość. Czy będą to narodziny dziecka, uroczystość urodzin, imienin, ślub, różne okazje rocznicowe, bądź też smutna uroczystość pożegnania. Niepisany, tradycyjny zwyczaj każe nam w takich chwilach wystąpić z bukietem, koszem czy wiązanką kwiatów. Tak przyjemnie jest wręczać piękne kwiaty, tak miło jest je otrzymywać...

Ale tak jak wszystko przemija, tak i kwiaty czasem bardzo szybko tracą swój urok, a piękny bukiet z bólem serca trzeba wyrzucić na śmietnik, gdy kwiaty zwiędną i utracą swą woń... Dlatego w naszej Komisji Diakonijnej zrodziła się myśl, która nie jest ani nowa, ani odkrywcza, ale po prostu nieco zapomniana. Bowiem może warto, Drodzy Zborownicy, Siostry i Bracia zastanowić się, czy wielkich bądź małych okazji nie wystarczy zaspokoić symbolicznym kwiatem, natomiast kwotę przeznaczoną na okazały bukiet czy wiązankę przeznaczyć na szlachetny cel związany z potrzebami naszej parafii.

A potrzeb mamy mnóstwo, ot chociażby: **ROZBUDOWA „TABITY”, REMONT KOPUŁY I ELEWACJI KOŚCIOŁA, UZUPEŁNIENIE WITRAŻY**, czy tak bardzo potrzebująca zainteresowania i wsparcia każdego **PARAFIALNA DZIAŁALNOŚĆ DIAKONIJNA** .

Liczymy na to, że chociaż zwyczaj ten nie jest popularny, to jednak może znajdzie wśród wielu z nas zrozumienie. Czy nie będzie to dla Ciebie, Siostro i Bracie, miłym i pięknym odczuciem, gdy swemu bliskiemu wręczysz symboliczny kwiat i oznajmisz lub okażesz, że resztę, ba ... więcej zostało przekazane na jeden z wymieninych celów. WEŹMY TO POD ROZWAGĘ!

Każda niewielka nawet kwota przyczyni się do szybszej realizacji naszych parafialnych potrzeb, a nie zamieni się w zwiędły wiecheć na śmietniku.

Czy nie będzie dla Ciebie satysfakcjonującym uczuciem świadomość, że także Twoja, choć niewielka cegiełka jest ważna i potrzebna w budowaniu naszej parafialnej społeczności?

„KLEJNOT WŚRÓD INSTRUMENTÓW”

Dzieje organów dowodzą, że ten królewski instrument zawsze budził zainteresowanie swoją budową i bogactwem brzmieniowym. Olbrzymie możliwości organów zachwycały ich budowniczych, kompozytorów, wykonawców i słuchaczy.

To jedyny instrument, który godzien jest znajdować się w kościele i uczestniczyć w liturgii. Jest także instrumentem koncertowym.

Muzyka organowa powstała dla Boga i Kościoła i jest wielkim przywilejem, że właśnie w naszej świątyni, dzięki nowemu, znakomitemu instrumentowi, znalazła dla siebie godną oprawę.

22 marca 1998 r., gdy grałem podczas nabożeństwa poświęcenia organów, wiedziałem już, że mam do czynienia z czymś doprawdy niezwykłym. Zwiedzałem wcześniej zakład organmistrzowski „Braci Hillebrand”, widziałem jak „rodził” się nasz instrument. Kiedy przyjechał do Polski, każdego dnia obserwowałem pracę organmistrzów.

Było rzeczą oczywistą, iż tak wielki dar musiał mieć ze wszech miar uroczyste przyjęcie. Mnie przypadł w udziale zaszczyt przygotowania strony muzycznej. W organizacji koncertów inauguracyjnych pomogło mi Krajowe Biuro Koncertowe. Te trzy pierwsze koncerty były prawdziwym egzaminem dla instrumentu.

Już dawno nasz kościół wpisał się w życie kulturalne stolicy, tak więc i teraz, gdy mamy świetne organy, koncerty ruszyły „pełną parą”.

Koncerty w kościołach odbywają się głównie latem (ze względu na temperaturę). Pierwszy cykl koncertów „BACH...ALE NIE TYLKO” (w sumie 10 recitali) - miał miejsce w lipcu i sierpniu 1998 r. Drugi - „NOWE ORGANY KOŚCIOŁA EWANGELICKIEGO” (ogółem 14 koncertów) - odbywał się w czerwcu, lipcu i październiku 1999 r. Do udziału zaprosiłem najwybitniejszych polskich i zagranicznych wirtuozów.

Wszyscy wirtuozi, grający na naszych organach, są nimi oczarowani. Zachwyca ich cudowna kolorystyka brzmienia, delikatna intonacja, doskonale spajająca się z akustyką wnętrza, czemu dają wyraz wpisując piękne słowa do Złotej Księgi.

Od czasu zainstalowania nowych organów mają tu miejsce nagrania płytowe i radiowe. We wrześniu br., wraz z Polską Orkiestrą Radiową, dokonałem nagrania koncertu g-moll Mieczysława Surzyńskiego. Odbywają się również kursy interpretacji organowej dla studentów Akademii Muzycznej.

Muzycy i melomani zgodnie twierdzą, że atmosfera naszego kościoła jest szczególnie sprzyjająca kontemplacji muzyki, delektowanie się nią jest niczym nie zakłócone. Połączenie akustyki wnętrza z barwą poszczególnych głosów, w efekcie daje fascynujące zjawisko dźwiękowe. Każdy z głosów, a jest ich 30, jest z idealną precyzją intonowany.

Nasze organy zaliczyć można z powodzeniem do najlepszych w Polsce i w Europie. Potwierdzeniem tego niech będzie fakt, że nasz instrument został w maju „zaproszony", jako jeden z 9 w Europie, do satelitarnego udziału w inauguracji organów w katedrze Brandenburskiej. Mottem tej uroczystości było przedstawienie tradycji organowej poszczególnych krajów europejskich. Zaprezentowałem dawną muzykę polską z Warszawskiej Tabulatury Organowej. Cała uroczystość odtworzona została przez radio niemieckie w dniu wyborów do Parlamentu Europejskiego.

W lecie 2000 roku, w którym przypada 250 rocznica śmierci J.S. Bacha, odbędą się w naszym kościele uroczyste recitale organowe, wypełnione muzyką wielkiego twórcy. Do współpracy w tym przedsięwzięciu dołączyła Filharmonia Narodowa.

Jerzy Dziubiński

NASZ CHÓR

Chór Parafii Ewangelickiej Świętej Trójcy liczy 30 członków i pracuje bardzo ofiarnie. W nabożeństwach uczestniczymy na ogół dwa razy w ciągu miesiąca. Próby odbywają się raz w tygodniu. Na opanowanie repertuaru zawsze mamy za mało czasu. Pod koniec tego roku zaczęliśmy się przygotowywać do nagrania na kasetę pieśni chwalących Boga. Jedna strona kasety już jest zrealizowana, a drugą będziemy nagrywali po koncercie kolęd w 2000 r.

Od kilku lat, wraz z chórem Parafii Wniebowstąpienia Pańskiego, śpiewamy kolędy na koncertach. W tym roku przygotowujemy sześć nowych kolęd, które pragniemy dołączyć do repertuaru kolęd znanych z poprzednich lat.

Po Świętach Bożego Narodzenia i po koncercie kolęd rozpoczniemy przygotowania pieśni pasyjnych i wielkanocnych, a następnie pieśni z okazji Święta Zesłania Ducha Świętego i Konfirmacji.

Czas od września do czerwca przelatuje wartko; a cieszymy się wtedy, gdy śpiewanie w kościele wypadnie dobrze i zbieramy słowa pochwały od księży, rodzin i znajomych.

prowadząca chór
Wanda Janowska

❖❖❖

Od ponad 20 lat jestem członkiem chóru naszej parafii. Uczestniczenie w jego próbach, śpiewanie podczas nabożeństw, koncerty, wspólne wyjazdy przynoszą mi dużo radości. Na taką atmosferę wpływa osoba prowadząca nasz chór, Pani Wanda Janowska - jej fachowość, zaangażowanie i kultura oraz dobierany przez nią wspaniały, różnorodny repertuar, obejmujący często utwory najlepszych kompozytorów (Bach, Haendel, Mendelssohn...)

Sam, dysponując dość słabym głosem, czerpię ogromną satysfakcję, gdy słyszę w naszym kościele brzmienie pięknych akordów chóralnych, do powstania których w niewielkim stopniu się przyczyniam.

Niepokoi nas jednak brak dopływu nowych chórzystów, a zwłaszcza głosów młodych. W naszym chórze uczestniczą osoby starsze. Szczególnie dramatyczna sytuacja jest w głosach męskich. Mają one tak małą obsadę, że czyjaś choroba lub wyjazd stawiają pod znakiem zapytania możliwość występu całego chóru.

A podobno przed wojną chór naszej parafii liczył ponad 100 osób!

Krzysztof Lewandowski

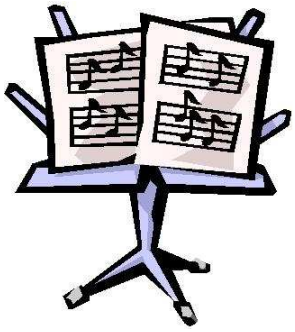

Próby chóru odbywają się 1 raz w tygodniu:
w poniedziałki o godz. 17^{00} w sali przy kancelarii parafii (ul. Kredytowa 4).
Chór prowadzi p. Wanda Janowska.

<u>Wszystkich, którzy obdarzeni są dobrym głosem, chcą i lubią śpiewać, prosimy, aby wzmocnili szeregi chóru.</u>
ZAPRASZAMY!!!

PODPISANIE WSPÓLNEJ DEKLARACJI W SPRAWIE NAUKI O USPRAWIEDLIWIENIU

31 października doszło w Augsburgu do podpisania przez najwyższych przedstawicieli Światowej Federacji Luterańskiej i Papieskiej Rady ds. Jedności Chrześcijan ***Wspólnej deklaracji w sprawie nauki o usprawiedliwieniu***.

Symboliczną wymowę miały zarówno data, jak i miejsce, w którym przedstawiciele obu stron oświadczyli, że trwający od 480 lat spór o to, w jaki sposób człowiek osiąga zbawienie, został zakończony. Przypomnijmy, że 31 października 1517 r. Marcin Luter ogłosił 95 tez, które zapoczątkowały ruch reformacyjny, natomiast w Augsburgu zwolennicy Reformacji przedłożyli cesarzowi w 1530 r. wyznanie wiary, które wkrótce potem, jako *Konfesja Augsburska*, zyskało rangę najważniejszej księgi wyznaniowej luteranizmu.

W paragrafie 5 *Wspólnej deklaracji* znajdujemy następujące stwierdzenie: deklaracja chce *ukazać, że na podstawie dialogu Kościoły luterańskie i Kościół rzymskokatolicki są teraz w stanie reprezentować wspólne rozumienie naszego usprawiedliwienia przez Bożą łaskę w wierze w Chrystusa. Nie zawiera ona wszystkiego, co w każdym Kościele naucza się na temat usprawiedliwienia; stanowi jednak konsens w podstawowych prawdach nauki o usprawiedliwieniu oraz ukazuje, że istniejące nadal różne podejścia nie są już powodem do formułowania potępień doktrynalnych*.

Wyjątkowość wydarzenia, jakie miało miejsce w Augsburgu, polega przede wszystkim na tym, że oto po raz pierwszy oficjalni przedstawiciele Watykanu (przewodniczący i sekretarz Papieskiej Rady ds. Jedności Chrześcijan) złożyli podpis pod porozumieniem doktrynalnym z reprezentantami innej tradycji kościelnej. *Wspólna deklaracja* jest dokumentem „oczyszczającym przedpole", przygotowującym zasadniczą debatę, którą obie strony muszą dopiero podjąć. Przedstawiciele obu stron stwierdzili jednoznacznie, że *celem, do którego się zmierza, jest osiągnięcie pełnej wspólnoty kościelnej*. Oznacza to przecież, że luteranie i katolicy wzajemnie będą się zapraszać do Stołu Pańskiego, że uznają wzajemnie swoje urzędy kościelne. Ale tu jawi się pytanie, na ile Kościół katolicki będzie gotów pójść konsekwentnie tą drogą? Po stronie luterańskiej wielu poważnych ludzi dało wyraz rozczarowaniu, że wraz z podpisaniem *Wspólnej deklaracji* nie wprowadzono wspólnoty kościelnej, a przynajmniej wspólnoty komunijnej. Z punktu widzenia Kościoła rzymskokatolickiego nie jest to jednak jeszcze w chwili obecnej możliwe.

Dla współpracy obu Kościołów w Polsce *Wspólna deklaracja* może mieć duże znaczenie psychologiczne. Dla przeciętnego katolika fakt, że na tak wysokim

szczeblu podpisano porozumienie, może ułatwiać jego otwarcie się na ewangelików. Z kolei przeciętny luteranin będzie może mniej podejrzliwie spoglądał na katolickiego partnera. Może również to porozumienie zachęci do współpracy tych, którzy dotychczas trzymali się z boku...

K. K.

❀❀❀

29 października 1999 r. , tj. dwa dni przed podpisaniem w Augsburgu *Wspólnej deklaracji w sprawie nauki o usprawiedliwieniu*, w kościele ewangelickim w Katowicach odbyło się nabożeństwo ekumeniczne. Wzięli w nim udział m.in. prezes Polskiej Rady Ekumenicznej, ks. bp Jan Szarek, rzymskokatolicki metropolita katowicki, abp Damian Zimoń, o. Celestyn Napiórkowski, profesor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, uczestnik rozmów luterańsko-katolickich na szczeblu światowym, a także przedstawiciele innych Kościołów zrzeszonych w PRE.

❀❀❀

31 października, tj. w dniu, w którym podpisywano w Augsburgu *Wspólną deklarację w sprawie nauki o usprawiedliwieniu*, w kościele Świętej Trójcy w Warszawie odbyło się nabożeństwo z udziałem obu naszych proboszczów - ks. dra Włodzimierza Nasta i ks. Sławomira Sikory - oraz dwóch duchownych rzymskokatolickich: ks. Andrzeja Gałki - rektora kościoła św. Marcina i ks. Romana Indrzejczyka - proboszcza Parafii Dzieciątka Jezus na Żoliborzu. Odczytano fragmenty dokumentu, wydarzeniu temu poświęcono też uwagę w kazaniu i w okolicznościowym wystąpieniu.

DIECEZJALNE SPOTKANIE KOBIET

W dniu 27 listopada w Żyrardowie odbyło **się VII Diecezjalne Forum Kobiet**. Mottem przewodnim był werset z Księgi Kazn. Salomona 3,1: *Wszystko ma swój czas i każda sprawa pod niebem ma swoją porę...*

W spotkaniu wzięły udział również przedstawicielki obu warszawskich parafii ewangelickich. Obecny był biskup diecezji warszawskiej ks. Mieczysław Cieślar oraz administrator parafii żyrardowskiej ks. Adam Pilch.

Gospodarz parafii w Żyrardowie, p. mgr teol. Halina Płoszek, rozpoczęła spotkanie krótkim nabożeństwem słowa Bożego. Po jego zakończeniu przewodnictwo spotkania przejęła pani Małgorzata Platajs, przewodnicząca diecezjalnej komisji kobiet.

Ks. bp Mieczysław Cieślar rozważał temat: *Czas w rozumieniu biblijnym*, pani Ewa Walter mówiła o tym, jak my poświęcamy *czas dla Boga*, a Aldona Karska zastanawiała się, *ile czasu przeznaczamy dla naszych bliźnich i w jaki sposób to czynimy*. Potem rozwinęła się dyskusja. Spotkanie urozmaicone było utworami muzycznymi i czytaniem poezji o stosownej tematyce.

Spotkanie zakończyło się poczęstunkiem, przygotowanym przez parafianki z Żyrardowa.

A.K.

„PIELĘGNIARSKI NOBEL”
DLA CZŁONKINI NASZEJ PARAFII

W dniu 27 września 1999 r. w Pałacu na Wodzie w Łazienkach Królewskich w Warszawie miała miejsce niecodzienna uroczystość wręczenia **medalu im. Florence Nightingale** (angielskiej twórczyni nowoczesnego pielęgniarstwa) przyznanego przez Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża w Genewie zasłużonej pielęgniarce, pani **WANDZIE MOENKE**.

W uroczystości tej, obok przedstawicieli Zarządu PCK, Ministerstwa Zdrowia, z panią minister na czele, zaproszonych gości ze środowiska lekarskiego i pielęgniarskiego, uczestniczył także proboszcz parafii ks. dr Włodzimierz Nast z Małżonką.

W związku z tym niezwykłym wydarzeniem, godzi się przybliżyć sylwetkę Odznaczonej, osoby wielkiej skromności, która ze względu na wiek i stan zdrowia, od pewnego czasu, mimo szczerego pragnienia, nie może już brać udziału w naszych nabożeństwach w kościele.

Pani Wanda Moenke, ur. 26 stycznia 1908 r. w Łomży, ukończyła Warszawską Szkołę Pielęgniarstwa w roku 1935. Od roku 1936 do 6 sierpnia 1944 pracowała jako instruktorka szkolna i oddziałowa na oddziale niemowlęcym w Szpitalu im. Karola i Marii, którego dyrektorem był wybitny pediatra prof. Władysław Szenajch.6 sierpnia 1944 roku, wraz z grupą dzieci i rannych powstańców, przeszła do Szpitala Wolskiego, gdzie do końca października tegoż roku była przełożoną pielęgniarek.

Po ewakuacji do Włodzimierzowa pod Piotrkowem Tryb. zorganizowała tam szpital, który nadzorowała do 20 października 1945 roku.

W latach 1945-1948 pełniła funkcję pielęgniarki oddziałowej w Domu Dziecka na Żoliborzu, zaś od 1949 roku do przejścia na emeryturę w 1977 roku pozostawała na stanowisku pielęgniarki oddziałowej na oddziale obserwacyjnym w Klinice Chorób Dziecięcych przy ul. Litewskiej w Warszawie. W tym czasie prowadziła także wykłady z zakresu pielęgniarstwa pediatrycznego w szkołach pielęgniarskich, będąc równocześnie instruktorką szkolną na swoim oddziale.

Zanim p. Wanda Moenke otrzymała to najwyższe na świecie odznaczenie, przyznawane najwybitniejszym pielęgniarkom, została wcześniej

uhonorowana: Odznaką „Za wzorową pracę w służbie zdrowia”, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Srebrną Odznaką Honorową „Za zasługi dla Warszawy”, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem „Za udział w wojnie obronnej 1939” i Warszawskim Krzyżem Powstańczym.
Pełni wdzięczności, w imieniu Parafii Świętej Trójcy, dołączamy nasze serdeczne gratulacje, życząc wiele sił oraz licznych dowodów łaski Bożej i trwania w ufnej świadomości, że trud pełnionej odpowiedzialnej służby ...*nie był daremny w Panu* (por.: 1 Kor 15,58).

WAN

TABLICA NAD WEJŚCIEM DO KOŚCIOŁA

Latem bieżącego roku nad głównym wejściem do naszego kościoła pojawiła się zrekonstruowana i odnowiona tablica pamiątkowa wmurowana ongiś 17 stycznia 1788 r. w dniu urodzin króla Stanisława Augusta, a upamiętniająca położenie kamienia węgielnego pod budowę kościoła w dniu 4 maja 1778 r. oraz jego poświęcenie w dniu 30 grudnia 1781 r.
Tablica uległa zniszczeniu podczas działań wojennych w 1939 r.

NOWA ULICA W WARSZAWIE...

Decyzją Rady Urzędu Gminy Warszawa-Śródmieście, uliczka łącząca ul. Królewską z Placem Małachowskiego, prowadząca do głównego wejścia kościoła Św. Trójcy otrzymała swojego patrona: **ks. bpa Juliusza BURSCHEGO.**

Stosowna tabliczka z nazwą ulicy została umieszczona na gmachu liceum im. M. Reja. Natomiast uroczystość umocowania tablicy patronackiej, z udziałem biskupa Kościoła ks. Jana Szarka, odbędzie się 20 lutego 2000 r.

UWAGA KONFIRMANCI Z 1950 ROKU!!!

18 maja 1950 roku w kościele ewangelicko-reformowanym na Lesznie w Warszawie odbyła się

KONFIRMACJA

młodzieży z parafii ewangelicko-augsburskiej Świętej Trójcy

(kościół Św. Trójcy był jeszcze nieodbudowany).

W przyszłym roku przypada

50 rocznica tej uroczystości.

GRUPA KONFIRMANTÓW Z 1950 ROKU PRAGNIE SPOTKAĆ SIĘ NA NABOŻEŃSTWIE W KOŚCIELE ŚWIĘTEJ TRÓJCY

W DNIU 14.V. 2000,

PO KTÓRYM PLANOWANE JEST SPOTKANIE TOWARZYSKIE W SALI PARAFIALNEJ PRZY UL. KREDYTOWEJ 4.

Zainteresowanym, bli¿szych informacji udziela
p. Emilia Lilienthal-Klinbajl
ul. Kredytowa 4 m. 5A; tel.: 827- 65-42

KOMISJA DIAKONIJNA
Parafii Świętej Trójcy
Informuje, że
8. 01. 2000 r. o godz. 11^{00}
W Sali parafialnej przy ul. Kredytowej 4

odbędzie się dla osób samotnych

SPOTKANIE ŚWIĄTECZNE

połączone ze skromnym poczęstunkiem

WSPOMNIENIE....

W pierwszą rocznicę rozstania wspominamy wierną Służebnicę Pańską, śp. Siostrę diakonisę **REGINĘ WITT,** zmarłą w dniu 30 grudnia 1998 r. po 60 latach służby w Diakonacie „Tabita" i w Parafii Św. Trójcy, osobę wielce zasłużoną w pracy wśród chorych i cierpiących, w kręgu dzieci i młodzieży oraz dla wielkiego dzieła ekumenii.

Lecz roztropni jaśnieć będą jak jasność na sklepieniu niebieskim, a ci, którzy wielu wiodą do sprawiedliwości, jak gwiazdy na wieki wieczne.

Dn 12, 3

POLECAMY:

● ⌛ **„Kalendarz Ewangelicki 2000"** ; wyd. Augustana, Bielsko-Biała;
● ⌛ **„ Kalendarz Ekumeniczny 2000";** wyd.: Ośrodek „Brama Grodzka-Teatr NN"- Lublin.

OGŁOSZENIA...

✔ 🚚📖 **Zbieramy zabawki i książki dla dzieci z Domu Dziecka** - prosimy o przynoszenie niezniszczonych zabawek i książek do Kancelarii - zbiórka będzie aktualna do końca stycznia 2000 r.

SPOTKANIA

27.XII. 1999 r. - poniedziałek, godz.15:00 **-** Spotkanie opłatkowe Koła Seniorów
30. XII. 1999 r. - czwartek, godz. 16:00 **-** Spotkanie Wazowianek
2. II. 2000 r. - środa, godz.17:00 - Komisja Diakonijna
10. I. 2000 r. - spotkanie PTE

Stałe cotygodniowe spotkania:

poniedziałki, godz. 17:00 - próby chóru
wtorki, godz. 17: 00 - spotkania dla uczniów klas VIII
wtorki, godz. 17:00 - kółko teatralne
wtorki, godz. 18:00 - spotkania dla uczniów szkół średnich
wtorki, godz. 19:30 - studium biblijne
soboty, godz. 10:00-13:00 - koło robótek ręcznych
soboty, godz. 16:00-18:00 - zajęcia sportowe dla młodzieży (sala gimnastyczna LO im. M. Reja)

PLAN NABOŻEŃSTW ŚWIĄTECZNYCH

Kościół Świętej Trójcy
pl. Małachowskiego 1, **nabożeństwa niedzielne**:
spowiedź godz. **10.15**; nabożeństwo komunijne godz. **10.30**

24. XII. 1999 r.(piątek), godz. 16:00 - **Wigilia Narodzenia Pańskiego**
- ks. dr W. Nast

25. XII. 1999 r. (sobota), godz. 10:30 - **1. Święto Narodzenia Pańskiego** - ks. S. Sikora

26. XII. 1999 r. (niedziela), godz. 10:30- **2. Święto Narodzenia Pańskiego** - ks. I. Lukas

31. XII. 1999 r. (piątek), godz. 17:00 - **Zakończenie Roku**
- ks. dr W. Nast

31.XII. 1999 r. (piątek), godz. 23:00 - **Modlitwa o pokój (Taizé)**
- ks. I. Lukas

1. I. 2000 r. (sobota), godz 10:30 - **Dzień Nowego Roku**
- ks. S. Sikora

Kaplica Domu Opieki „Tabita"
Chylice, ul. Długa 43, nabożeństwo niedzielne: godz. 11:00,

24.XII. (piątek), godz. 14:00 - Wigilia Narodzenia Pańskiego - ks. S. Sikora

25.XII. (sobota), godz. 11:00 - 1. Święto Narodzenia Pańskiego - ks.I. Lukas

26.XII. (niedziela), godz. 11:00 - 2. Święto Narodzenia Pańskiego - ks. dr W. Nast

31.XII. (piątek), godz. 15:00 - Zakończenie Roku
- ks. S. Sikora

1. I. 2000 r.(sobota), godz. 11:00 - Dzień Nowego Roku
- ks. I. Lukas

Kościół we Włochach

ul. Cietrzewia 22, nabożeństwa niedzielne: godz. 10:00

26. XII. (niedziela) godz. 10:00 - 2. Święto Narodzenia Pańskiego - ks. S. Sikora

Nabożeństwa dla pracowników ambasad, instytucji zagranicznych i gości:

- ♦ w języku angielskim: w każdą niedzielę o godz. 11:00 w Ośrodku Ewangelickim przy ul. Miodowej 21
- ♦ w języku niemieckim: - 24. XII. w Wigilię o godz. 18:30 - w kościele Św. Trójcy

WAŻNE ADRESY I TELEFONY

Parafia Ewangelicko-Augsburska Świętej Trójcy:
✉ ul. Kredytowa 4, 00-062 Warszawa, ☎827-68-17, fax: 827-86-37.
konto bankowe: PKO BP XV O/Warszawa
Nr 10201156-10227-270-1-111.
Kancelaria parafialna czynna (z wyjątkiem sobót) w godz. 9.00-14.00, w środy - do godz. 17.00, otwarta jest również w niedziele po nabożeństwie.
Ks. prob. dr Włodzimierz Nast: ☎827-39-56 lub 827-68-17 wewn. 25
Ks. prob. Sławomir Sikora: ☎827-30-40 lub 827-68-17 wewn. 26
Ks. wik. Ireneusz Lukas: ☎827-62-41 lub 827-68-17 wewn. 15
Koordynator Parafialnej Pracy Diakonijnej - mgr teol. Wojciech Froehlich - kancelaria parafii - ☎827-68-17 (w godzinach urzędowania kancelarii)
Cmentarz Ewangelicko-Augsburski:
✉ ul. Młynarska 54/58, 01-171 Warszawa, ☎632-10-14
Kancelaria cmentarna czynna, z wyjątkiem sobót i niedziel, w godz.: 10.00-15.00.
Ewangelicki Ośrodek Diakonii „Tabita”:
✉ ul. Długa 43, 05-510 Konstancin-Jeziorna,☎756-41-04 lub756-49-02
konto bankowe: PKO BP XV O/Warszawa
nr 10201156-181246-270-1-111
Kościół Filialny Warszawa-Włochy:
✉ ul. Cietrzewia 22, 02-492 Warszawa , ☎863-77-86.

Parafia Ewangelicko-Augsburska Wniebowstąpienia Pańskiego
✉ul. Puławska 2A, 02-566 Warszawa, ☎/fax 849-77-05

Biuro Rozbudowy EOD „TABITA” :
✉ ul. Kredytowa 4, 00-062 Warszawa, ☎827-89-18.

Zespół redakcyjny: Aldona Karska, ks. dr Włodzimierz Nast
Rysunek kościoła na okładce: Joanna Tiunin